Український католицький часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 5 (79) травень 1999

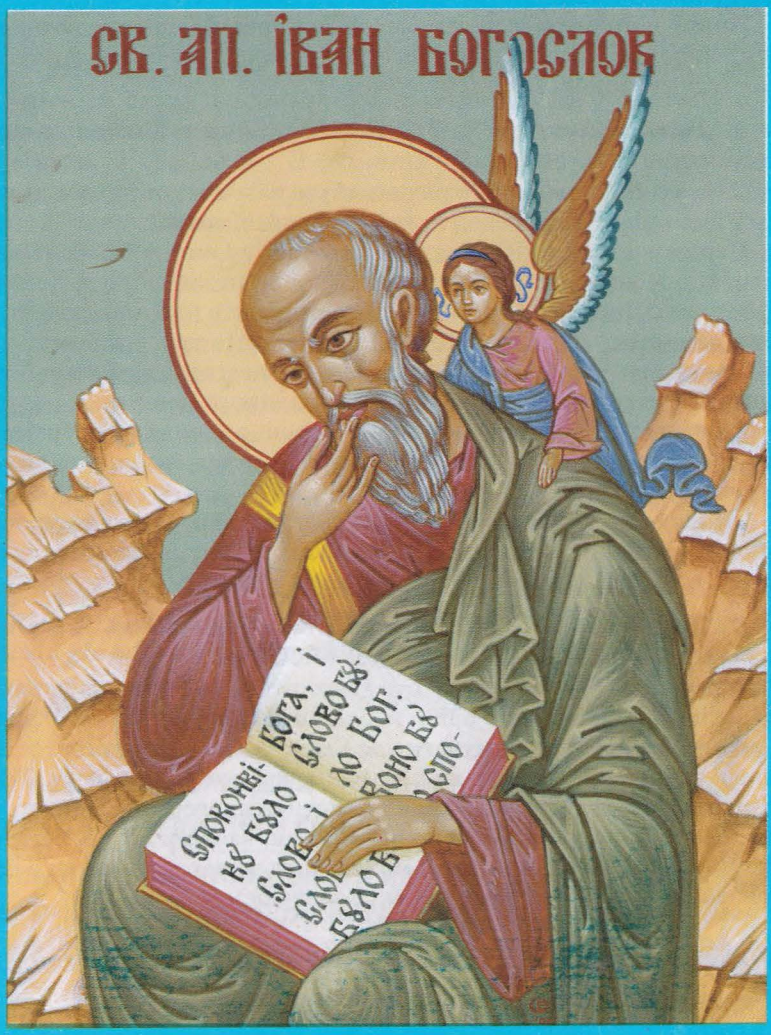

ВИДАВНИЦТВО «МІСІОНЕР» ПРОПОНУЄ НОВІ ВИДАННЯ, ЩО НАПОВНЯТЬ ЗМІСТОМ ВАШЕ ХРИСТИЯНСЬКЕ ЖИТТЯ:

Любіх К. **Жити життя: медитації** / Пер. з італійської М. Малацка. – 104 с.

Автор цієї невеликої і глибокої за змістом книги є авторитетна жінка, засновниця духовного руху Фоколяре («Вогнище»). Неодноразово відзначена преміями за вклад у розвиток єдності християн. У пропонованому виданні міститься 56 духовних розважань К'яри Любіх, які стосуються багатьох тем життя християн. Це і любов, і страждання, і питання про те, як ставати святими, як пізнавати Бога тощо.

Книга зацікавить в першу чергу тих читачів, що надають перевагу глибокофілософським повчанням. Але широкі кола читачів знайдуть тут цікаві і корисні думки.

о. Головацький Р., ЧСВВ. **Пояснення богослужень** / 2-ге вид. – 304 с.

Слухачі Ватиканського радіо мабуть пам'ятають, цього автора, який був довголітнім редактором укранської секції.

Перше видання цієї потрібної книги було ще у 60-их роках у Римі. Нині, коли релігійне життя в Україні розвивається, пояснення Вечірні, Повечір'я, Північні, Утрені, Часів (а саме про них йде мова) залишається актуальним. Читач матиме змогу дізнатися про історію, структуру та деякі особливості вищезгаданих богослужень. Книга містить примітки до кожного великого розділу, де є посилання на фахові іншомовні та слов'янські видання з літургіки. У деяких місцях можна зустріти схеми богослужень, що сприяє їх кращому розумінню.

«Пояснення богослужень» стануть у нагоді студентам духовних учбових закладів, духовенству, монахам та й усім, хто цікавиться багатством і традиціями нашого обряду.

о. Корчагін К., ЧСВВ. **Христова благовість спасіння: роздумування над Євангелією.** – 600 с.

Автор цієї об'ємної книги був довголітнім редактором української секції Ватиканського радіо та здібним проповідником. У виданні пропонується пороздумувати над Євангелією. У передмові о. Климентій зауважив, що воно не є життєписом Ісуса з Назарету. Тому і «Христова благовість спасіння» не містить якогось послідовного та ідеологічного зв'язку. Кожен християнин, взявши до рук багатолітню працю о. Климентія, має можливість утверджуватися у своїй вірі завдяки 217 роздумам над св. Євангелієм.

• Щомісяця читайте часописи «Місіонар» та «Світло» і заохочуйте інших до цього!

• Пропонуємо нову газету отців Василіян «Дзвіниця»!

СЛОВО РЕДАКТОРА

Травень наповнений духовним змістом. У другу неділю відзначаємо День матері, а протягом цілого місяця вшановуємо Пресвяту Богородицю, "Царицю маю" маївками. Цій темі присвячено замітку про маївку і матеріал о. В. Зінька, ЧСВВ "Коли настає місяць травень". Марійську тематику продовжує стаття про чудотворну ікону Матері Божої Неустанної Помочі.

Серед численних Згромаджень сестер-монахинь виділяється Згромадження сестер Служебниць Непорочної Діви Марії, життя якого відображає спосіб служіння Пресвятої Богородиці. Про цих монахинь читайте в статті "Богу слава, Марії честь, людям мир". Також ознайомитеся у цьому числі з харизмою сестер-катехиток св. Анни. Це Згромадження має своє коріння в далекій Бразилії. У м. Івано-Франківську успішно діють численні монаші згромадження. Про це теж йде мова у двох статтях.

Про сучасний стан василіянських парафій на півночі Польщі довідаємося зі статті о. В. Зінька, ЧСВВ про реколекції у вищезгаданому краї. У рубриці "З життя Церкви" інформуємо про міжнародну конференцію "Християнське мучеництво – свідчення Церкви 20 століття" та про вшанування ісповідниика віри єпископа М. Чарнецького, ЧНІ. Продовжуємо знайомити вас з видатними постаттями Василіянського Чину. Цього разу йде мова про о. Климентія Сарницького, ЧСВВ. З нагоди Дня матері вміщаємо статтю про Неонілу Лиско. До речі, ***9 травня День матері відзначається у Львові, у театрі М. Заньковецької о 15 год. святковою академією, і о 19 год. – Молебнем біля фігури Матері Божої у центрі міста.*** *У цьому номері отримаєте відповіді на численні запитання про св. сповідь. Два оповідання (про одного побожного селянина і про ангела в людському тілі) надалі сприятимуть виробленню християнського світогляду молоді та дітей.*

Не забудьмо, що Святійший Отець закликає нас молитися цілий місяць травень, щоб за прикладом Пресвятої Богородиці християнські батьки виховували своїх дітей у глибокій вірі.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Вітаємо з іменинами та 20-літтям священства о. Протоігумена Теодозія ЯНКІВА, ЧСВВ

Вітаємо з номінацією на єпископа Вроцлавсько-Гданського о. Володимира ЮЩАКА, ЧСВВ, Протоігумена отців Василіян у Польщі. На многії літа, владико!

Редакція "Місіонаря"

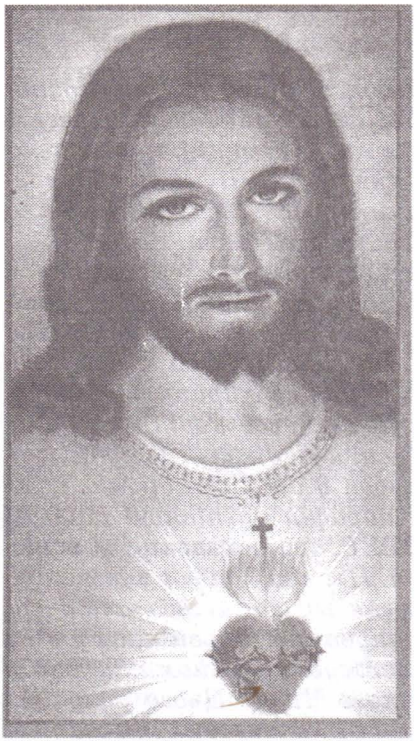

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ МОЛОДЬ СВОЄЮ ТВОРЧІСТЮ ТА ДИНАМІЧНІСТЮ СВІДЧИЛА ПРО ХРИСТОВІ СЛОВА, СТАЮЧИ ДЖЕРЕЛОМ НАДІЇ, РАДОСТІ ТА МИРУ.

Звичайно, старші беруть собі за завдання та вважають своїм обов'язком вчити молодь. Загальновідомо, що молоді люди не поширюють міжконфесійної та міжнаціональної ворожнечі. Отож, толерантності та братерства можуть навчитися від них і старші, які часто конфліктують. Святійший Отець закликає нас молити-

ся цього місяця за те, щоб молодь цілого світу своєю творчістю, працьовитістю та витривалістю стала зразком для всіх християн.

Молімся, щоб християнська молодь практикувала засади Євангелія Ісуса Христа, стаючи, таким чином, свідком надії, радості та миру воскреслого Христа.

Місійний: ЩОБ ЗА ПРИКЛАДОМ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ І ЗА ЇЇ ДОПОМОГОЮ ХРИСТИЯНСЬКІ БАТЬКИ ВИХОВУВАЛИ СВОЇХ ДІТЕЙ У ГЛИБОКІЙ ВІРІ ТА ЗАОХОЧУВАЛИ ДО АПОСТОЛЯТУ І МІСІЙНОГО ЗОБОВ'ЯЗАННЯ.

Місяць травень присвячений Пресвятій Богородиці, яка може всім християнам бути вчителькою віри. Християнські батьки можуть повчитися від Неї вірі та жертвенності, в яких слід виховувати своїх дітей.

Ісус дав завдання своїм учням іти по цілому світу та проповідувати Євангелію. Отож, його посланці з християнських країн мають йти у нехристиянські, і там виконувати це місійне завдання. Подібно, як Пресвята Богородиця радо дала свого Сина за спасіння цілого світу, так і християнські батьки повинні б заохочувати своїх синів і дочок йти по цілому світу туди, куди їх Церква посилає та свідчити і проповідувати християнську науку.

Місцевий: ЩОБ ПРИКЛАД ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ СПОНУКАВ МОЛОДЬ УКРАЇНИ ДО ЗБЕРЕЖЕННЯ ДІВИЦТВА І ЧИСТОТИ.

Поганські народи ще у передхристиянські часи високо цінували чесноту чистоти та дівицтво. Християнство завдяки прикладу Ісуса Христа, Пресвятої Богородиці, Івана Хрестителя та численних угодників Божих ще вище піднесло дівицтво та чистоту. Її повинні плекати не лише богопосвячені особи, але також і миряни – молодь та християнські подруги.

Молімся, щоб за прикладом Пресвятої Богородиці, яка, будучи матір'ю зберегла дівицтво, молодь України цінувала чесноту чистоти і тим способом чим раз краще підготовлювалась як до подружнього, так і до богопосвяченого життя.

Покровитель на травень – св. Іван Богослов, 21 (8)

Він був учнем св. Івана Хрестителя, а згодом став одним з перших учнів Божественного Спасителя та євангелистом. Під час воскресіння дочки Яіра, Преображення на горі Тавор Іван був біля свого дорогого Учителя. Перебував також на суді в домі Каяфи. Єдиний з апостолів він стояв під хрестом на Голгофті і отримав від Господа Ісуса Христа завдання опікуватися його Матір'ю: "Ісус же, побачивши матір і учня, якого любив, сказав своїй матері: "Жінко, це твій син". Потім сказав учневі: "Це твоя мати". І від тієї хвилини учень взяв її до себе" (Ів 19, 26-

27). Після воскресіння Ісуса Христа св. Іван першим впізнав свого найдорожчого Спасителя. У Діяннях апостолів згадано, що після вознесіння Ісуса Христа св. апостоли Іван та Петро оздоровили кривого чоловіка, призвавши ім'я Господнє. Юдейська старшина була незадоволена проповідуванням Христової науки цими апостолами і заборонила їм говорити про Спасителя. Після мученицької смерті архидиякона Стефана св. Іван виконував своє апостольське служіння у Самарії. Згодом взяв участь у Синоді апостолів у Єрусалимі. Крім Святого Письма про життя св. І. Богослова дізнавалися і з усних передань, зокрема те, що в останні роки свого життя він виконував місійне служіння разом зі св. Тимотеєм у м. Ефесі. За імператора Домеціана його ув'язнили і привели до Риму, але Бог чудесним способом оберіг його від мученицької смерті. Після цього св. Івана заслали на острів Патмос, де він мав Божі об'явлення. Їх викладено у останній книзі Нового Завіту – Одкровенні. Після смерті вищезгаданого імператора цей апостол повернувся до Ефеса і керував місцевою Церквою до своєї смерті. Також в останні роки свого життя написав св. Євангеліє, яке є цілком відмінне від трьох інших. Особливою ознакою-символом євангелиста Івана є орел. Окрім цього, св. І. Богослов написав ще три короткі Послання.

Цей Божий угодник є єдиним з 12 апостолів, який помер природньою смертю. Св. Епіфаній вважає, що апостол мав тоді приблизно 94 роки.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ВСІ ХРИСТИЯНИ У РОЦІ, ПРИСВЯЧЕНОМУ БОГОВІ ОТЦЕВІ, НАМАГАЛИСЯ УСУВАТИ РІЗНІ РОЗБРАТИ І ПРИМИРЮВАЛИСЯ З БОГОМ ТА ЛЮДЬМИ.

Місійний: ЩОБ ЦЕРКВА В МАКАО УСПІШНІШЕ ВИКОНУВАЛА СВОЄ МІСІЙНЕ СЛУЖІННЯ СЕРЕД КИТАЙСЬКОГО НАРОДУ.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЗБАГНУЛИ ВАРТІСТЬ ЧАСТОГО ПРИЙНЯТТЯ СВ. ПРИЧАСТЯ.

Покровитель на червень – св. Онуфрій, 25 (12)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Хто мене любить, того мій Отець полюбить, і я того полюблю і йому об'явлю себе" (Ів 14, 21).

Основна думка в промові Ісуса Христа на Тайній вечері – це любов, тобто любов Отця до Сина і любов до Христа, яка полягає у зберіганні Його заповідей.

Слова Ісуса: "Хто мене любить... йому об'явлю себе" співзвучні з думкою в книзі Мудрості (1,2). Там наголошується, що Господь об'являється тим, які вірять у Нього. Отож, зміст цієї цитати зі св. Євангелія від Івана такий: "Хто любить Сина, того любить Отець. І його полюбить Син, який об'явиться Йому".

"Хто мене любить, того мій Отець полюбить, і я того полюблю і йому об'явлю себе" (Ів 14, 21).

Таке об'явлення Ісуса вимагає, щоб ми любили. Неможливо уявити християнина без цього динамізму, без цього вмісту любові у серці. Коли годинник не заведений, він не працює. Важко назвати його годинником. Подібно і християнин, якщо не намагається завжди любити, то не заслуговує називатися християнином. А це тому, що усі заповіді Ісуса зосереджені в одній єдиній заповіді – заповіді любові Бога і ближнього, в якому потрібно бачити і любити Ісуса.

Любов не є простою сентиментальністю. Вона втілюється у конкретному житті, у служінні братам, особливо тим, які поруч нас, починаючи із речей найменших, з найпокірнішої служби.

Карло з Фуко казав: *"Коли когось любимо, то дуже реально перебуваємо в ньому. Перебуваємо в ньому з любов'ю, живемо в ньому з любов'ю, не живемо більше в собі, ми "віддалені" від себе, "поза" собою"* (Духовні твори, VII).

І саме через цю любов проникає в нас світло Ісуса, згідно з його обіцянкою: **"Хто мене любить... йому об'явлю себе"**. Любов – це джерело світла: люблячи ближніх більше, пізнаємо Бога, який є любов'ю. А це спричиняється до того, що любимо ще більше наших ближніх, і поглиблюються наші стосунки з ними. Це світло, тобто любляче пізнання Бога є підтвердженням справжньої любові. І його можна відчувати по-різному, оскільки в кожному із нас світло набуває іншого відтінку. Проте має спільні ознаки: просвітлює нас стосовно волі Божої, дарує мир, спокій і все нове розуміння Слова Божого. Це світло стимулює нас іти дорогою життя все більш впевнено і швидко. Коли тіні життя роблять дорогу непевною, коли у темноті ми не можемо йти далі, ці слова Євангелія нагадують нам, що світло запалюється любов'ю. І вистачає одного конкретного, навіть малого жесту любові (молитва, посмішка, добре слово), який дасть нам той проблиск, що дозволить йти вперед.

Якщо їхати велосипедом уночі і зупинитися, то потрапляємо у темноту. Але коли знову почати крутити педалі, буде світло. Воно освітлюватиме дорогу. Так і в житті. Вистачає знову почати проявляти справжню любов, любов, яка дає, не очікуючи нічого, щоби знову запалити у своєму серці віру і надію.

К'яра ЛЮБІХ

ВЕЛИЧАЮТЬ ПРЕСВЯТУ БОГОРОДИЦЮ

В білосніжному цвітінні сади. Милують зір барвисті весняні квіти. На золотоверхих куполах храмів виблискують промінці сонця. Над нашим рідним галицьким краєм лине радісний мелодійний передзвін церковних дзвонів. Цей найпрекрасніший місяць весни–травень присвячений нашій небесній Матері – Пресвятій Богородиці. В усіх церквах відбуваються на честь Матері Божої маївки.

В особливий спосіб проявляють свою любов до заступниці всіх християн, Пречистої Діви Марії, діти. Вони приносять Їй в дар молитви, квіти, свої чисті серця, сповнені любові до Бога. Переливчастими дзвіночками звучать їхні голоси, вплітаючись у пісню слави Цариці неба і землі – Пресвятій Богородиці.

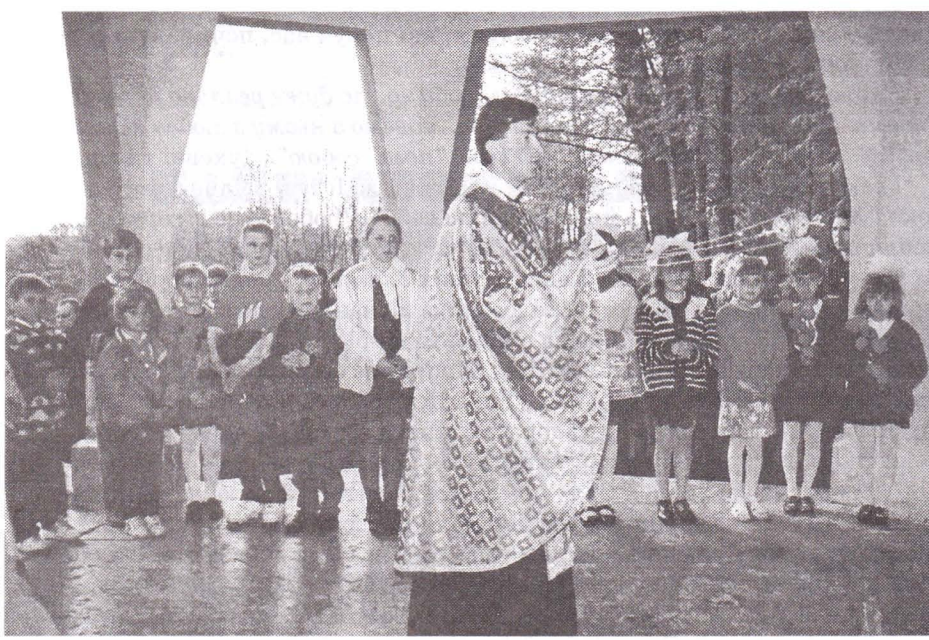

На світлині: діти – активні учасники маївок у Крехові. Молебень до Матері Божої відправляє настоятель Крехівського монастиря о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ.

КОЛИ НАСТАЄ МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ

Кожен місяць року має свою чарівність і красу, але травень – найпрекрасніший з усіх місяців. Він є посвячений Матері Божій. В багатьох країнах Європи в травні відзначається День матері. Ціла Католицька Церква у місяці травні особливо вшановує Божу Матір. Готовність Пресвятої Богородиці служити Господеві висловлена ще ангелові Гавриїлові в Назареті. Вона проявилася також при відвідинах Єлизавети, народженні Ісуса Христа у Вифлеємі, у покірному і тихому служінні Богові впродовж 30 років у Назареті, в Її співстражданні на Голгофті. Навіть після смерті і воскресіння Ісуса Христа продовжується Її служіння. Після того, як апостоли отримали повноту Святого Духа у день П'ятидесятниці, Пресвята Богородиця не залишає первісні християнські громади, а розділяє з ними тяжку долю переслідування з боку римської влади на острові Патмос.

Свята Церква зуміла цю участь Марії відобразити у літургічному році. Тому-то відзначаємо цілий ряд Богородичних свят. Навіть кожної середи та суботи у св. Літургії вшановуємо Пресвяту Богородицю.

Отож, в новітні часи запроваджено у Католицькій Церкві звичай аж 2 місяці у році вшановувати Пресвяту Богородицю. Це травень та жовтень, в якому щодня відмовляють молитву на вервиці. Деякі, щоправда, негативно ставляться до цього, бо мовляв латинське. Їм варто знати, що вервицю першими почали відмовляти християни на Сході, а щойно після того її сприйняв Захід і надав їй теперішнього вигляду.

В Українській Греко-Католицькій Церкві вже більше як сто років існує традиція щодня у місяці травні відправляти молебень до Матері Божої. Цей звичай зберегли і наші українці на поселеннях. У Бразилії, у Сетембро біля Прудентополя кожного дня молодь ходила майже сім кілометрів на прощу, щоб співати: "О, Маріє, Мати Божа, молися за нас!"

Ми всі діти Божі, діти Марії. Проявімо свою любов до нашої небесної Матері. Приходімо щодня до церкви чи каплиці на маївку.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ЧУДОТВОРНА ІКОНА МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ* ПОМОЧІ

Багатьом християнам відома ікона Матері Божої Неустанної Помочі з маленьким Ісусом на руках та з двома ангелами. На Її честь у наших храмах мелодійно лине пісня: "Там, де в небі...", написана невідомим автором. Ось як вона звучить:

"Там, де в небі Божа Мати, наша втіха, наш покров,
Там благаєм благодати для всіх наших молитов.
Ще не чувано ніколи, щоб Вона не помогла;
Чи у горі, чи в недолі того земного життя,
О, Маріє, зоре зір, Ти даєш нам ласк без мір!
Неустанний Твій покров поміч дати все готов!"

Цікавою є історія цієї чудотворної ікони Матері Божої. Походить вона з XIII ст. Намальована в грецькому стилі. Існують певні докази, що вона була на острові Кріт до 1500 року і там її дуже почитали. Коли на Грецію нападали турки, один побожний купець з острова Кріт вирішив вивезти цю ікону до Італії, щоб не потрапила в руки ворогів.

Під час подорожі на морі піднялась буря, корабель ледь не потопило. В цей час купець виніс ікону Пресвятої Богородиці і закликав подорожніх щиро молитися і просити Її заступництва. І сталось чудо. Буря втихла, а корабель щасливо доплив до берегів Італії.

У 1498 році купець захворів і перед смертю подарував ікону своєму приятелеві, якого попросив особливо її почитати та передати церкві в Римі. Однак він обітниці своєї не дотримав. Його дружина, якій ікона дуже сподобалась, не хотіла віддавати її. Тричі Мати Божа пригадувала цьому чоловікові, щоб він дотримав даного слова, але кожного разу жінка зуміла його вмовити і він залишив ікону в своєму домі. Чоловік раптово помер. Одного

* "Неустанна" означає повсякчасна

разу його маленька донька прибігла і каже: "Мамо! Я бачила в хаті якусь пані, така гарна, ясна... І вона заговорила до мене таким милим голосом, кажучи: "Іди, дитинко, негайно до мами і скажи: наша дорога Пані Неустанної Помочі бажає, щоб Її ікона була поставлена для прилюдного почитання в одній з церков Рима". Це зворушило серце жінки і вона постановила віддати ікону, однак не знала до якої церкви (адже в Римі є триста церков).

І ось вдруге Мати Божа з'явилася маленькій доньці вдови і сказала: "Я хочу перебувати між базиліками (соборами) Марії Маджоре (Великої) і церквою св. Івана Лятеранського. Саме там, біля цих двох церков, був храм св. Матея в обителі монастиря отців Августинців.

27 березня 1499 року торжественно, багатолюдною процесією перенесено цю ікону до церкви св. Матея. Триста років втішалися монахи дорогоцінним скарбом. Французька революція наприкінці 18 ст. та здобуття влади Наполеоном спричинило втечу монахів Августинців, які заховали ікону Матері Божої Неустанної Помочі. Її віднайшли монахи Редемптористи, які за дозволом Святійшого Отця у 1865 році перенесли до своєї церкви св. Альфонса і вона до нині там почитається. Отці Редемптористи (Чин Найсвятішого Ізбавителя) поширюють набоженство до Пречистої Діви Марії Неустанної Помочі. Вони заснували Братство Неустанної Помочі. На початку 20 століття отці ЧНІ прибули до України і завдяки їм засновано у нас вищезгадане Братство і поширено почитання цієї чудотворної ікони.

А вірні Риму були свідками багатьох чуд. Пребагато ласк Пречиста випрошує у свого Сина всім тим, хто перед цією іконою Її почитає, у своїх потребах про поміч благає. До Риму щорічно приїжджає багато прочан з різних країн світу. Вони просять Богородицю допомогти у різних життєвих проблемах. І Вона, Мати Божа Неустанної Помочі, Мати Милосердя, щедрою рукою обдаровує своїх дітей багатими ласками. Часто прибігають під Її покров християни, заносять свої молитви, дякують за заступництво.

Мабуть, немає сьогодні в Україні такої оселі, де б не було маленької ікони чи медальйончика Матері Божої Неустанної Помочі. Тож молімся щиро, просім заступництва Матері Божої перед іконою Її Неустанної Помочі і Вона випросить для нас, наших родин, рідної України щедрих Божих ласк.

За матеріалами книги
о. Николая ВОЯКОВСЬКОГО
"Шляхами наших прочан"

БОГУ СЛАВА, МАРІЇ ЧЕСТЬ, ЛЮДЯМ МИР

У ці травневі дні ми, християни, в особливий спосіб почитаємо Матір Божу, заступницю всіх християн. Зазеленіли молодою зеленню дерева. У садах білорожевим цвітом зацвіли яблуні та вишні. Милують своєю неповторною красою перші весняні квіти. А в храмах мелодійно линуть церковні пісні, які прославляють Пресвяту Богородицю, відправляються Молебні на Її честь.

В особливий спосіб віддають честь і пошану Непорочній Діві Марії Сестри Служебниці. У м. Жовкві на Львівщині знаходиться новіціят Сестер Служебниць НДМ. Тепер тут є 19 новичок. Настоятелькою монастиря є с. Тетяна Головчак, магістром – с. Мирослава Яхимець. Духовний провід сестер проводить о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ. Новички не лише багато зусиль приділяють навчанню, духовній формації, але й проводять активну працю з дітьми та молоддю при церкві Пресвятого Серця Христового, дбають за красу цього храму, виступають з чудовими духовними концертами та виставами в Народному домі "Просвіта".

На світлині: Сестри Служебниці НДМ молитвами і піснями прославляють Бога.

Сестри Служебниці Світлана та Домініка займаються з хлопцями Вівтарної дружини, с. Маргарета та с. Ореста – з Марійською дружиною, а с. Емануїла проводить з молоддю молитовні і катехитичні зустрічі.

Радує те, що при церкві отців Василіян м. Жовкви створено чудовий молодіжний хор, регентом якого є с. Емануїла. Належна увага приділяється сестрами Служебницями підготовці дітей до Торжественного святого Причастя, навчанню катехизму дошкільнят та школярів різних вікових груп. Періодично вони відвідують хворих у лікарнях.

В часі Великодніх свят сестри проводили з дітьми та молоддю гаївки, співали духовні пісні. А тепер вони готуються до відзначення Днів пам'яті з нагоди 80-ліття від дня смерті та 130-ліття від дня народження співзасновниці Згромадження сестер Служебниць с. Йосафати Гордашевської. Сестри-новички готують виставу про життя с. Йосафати, з якою виступлять у ці травневі дні у м. Львові.

Сестри Служебниці НДМ жертвенно служать Богу, свято почитають Пресвяту Богородицю, несуть до сердець мільйонів людей світло віри, любові, добра і милосердя.

На світлині: Сестри-новички проводять з дітьми гаївки біля старовинної церкви Пресвятої Трійці в м. Жовкві, яка є пам'яткою архітектури.

Ольга КРАК

НОВІЦІЯТСЬКА СПІЛЬНОТА СЕСТЕР-КАТЕХИТОК СВ. АННИ

У мальовничій місцевості Брюхович, що неподалік від Львова, знаходиться новіціятський дім Сестер-Катехиток св. Анни. Серед стрункіх сосен на галявині красується гарний котедж. Милує зір дбайливо оформлений квітник. На алеях – лавочки для відпочинку та молитов сестер. У цьому монастирі є гарна капличка, де сестри моляться, кімнати для навчання і відпочинку, їдальня та келії, де проживають. Живуть сестри-новички та кандидатки однією дружною родиною, яку об'єднує дух молитви, дух посвяти, прагнення служити Господеві і своєму народу.

Настоятелькою монастиря є с. Арсенія Рудик, а с. Леокадія Водонос – магістр новіціяту. Вони прибули в Україну з далекої Бразилії, щасливі, що повернулись на землю своїх дідів-прадідів, які колись давно, понад 100 літ тому емігрували туди. Сестри раді, що тут, на рідній землі, буде діяти їх Згромадження.

– Наше Згромадження, – розповідає сестра-магістр Леокадія Водонос, – засноване в Бразилії українським священиком, Францішканином Омеляном-Йосафатом Ананевичем, який походив з Галичини. Завдяки Церкві, священикам та монахиням, українські поселення колишніх емігрантів зуміли зберегти на теренах Бразилії рідну мову, культуру, українські звичаї і традиції.

Наші сестри і тепер проводять в Бразилії велику пасторальну працю. В 14 різних місцевостях цієї великої країни є монастирі сестер. Це, зокрема, в Куритибі (Парана), Прудентополі, штаті Санта-Катерина та ін. Сестри-катехитки св. Анни працюють в школах, при парафіях, в лікарнях, будинках перестарілих.

Радіємо, що і тепер, в Бразилії діє при парафії суботня школа для дітей, які хочуть вчити українську мову. Там же діють гуртки української вишивки, писанкарства, художнього розпису. Добрі наші звичаї і традиції – невмирущі, вони передаються з покоління в покоління.

Велике поле духовної праці є тепер у Сестер-Катехиток св. Анни і в Україні. За Божим Провидінням в монастир приходить все більше здібних і талановитих дівчат, які йдуть за покликом серця служити Господеві. Новіціятська спільнота сестер поповнилась тепер ще чотирма новичками і п'ятьма кандидатками, більшість з яких родом з Львівщини, а також з інших теренів Галичини.

Періодично змістовні науки для сестер Згромадження дають священики Василіянського Чину. Це, зокрема, о. Тарас Олійник,

о. Йосафат Воротняк, о. Теодор Пиляявський та ін. А нещодавно група сестер виїжджала на місії з о. Тарасом Олійником, ЧСВВ у Бродівський район. Сестри Олена Янів та Віра Щерба катехизували дітей та молодь в с. Суховоля, а с. Галина Піх і с. Маргарета Данилюк проводили пасторальну працю в с. Звижень на Бродівщині. Важливою харизмою цього Згромадження сестер є катехизація дітей і молоді. На належному рівні ця робота поставлена сестрами-катехитками св. Анни при храмах Львова та околиць. Цікаву змістовну працю з дітьми та молоддю в церкві св. Анни у Львові проводять с. Даліла Шмигельська та с. Анна-Марія Петеля. Двічі на тиждень проводиться пасторальна праця з молоддю при церкві "Всіх святих українського народу". Там сестри проводять репетиції з дітьми, які мають нахил до співу, вчать духовних пісень, співають на Службі Божій для дітей і молоді. Значна увага приділяється новим формам роботи з молоддю при парафії св. Володимира і св. Ольги с. Бірки. Сестра Олена Янів підготовлює дітей до Трожественного святого Причастя при церкві св. Юра.

Під час літніх канікул, напередодні великих релігійних свят, сестри виїжджають на катехизацію дітей і молоді в с. Пуків Рогатинського району, що на Івано-Франківщині. Постійну духовну опіку здійснюють сестри над хворими дітьми Брюховицької дитячої лікарні.

Напередодні Великодня у новіціятському домі сестер у Брюховичах діяла справжня школа писанкарства, куди приходило багато дітей з с. Брюхович, с. Бірок та їх околиць. Скільки чудових

На світлині: Сестра-Катехитки св. Анни разом з о. Йосафатом Воротняком, ЧСВВ.

писанок з різноманітними гуцульськими, закарпатськими, буковинськими візерунками написали діти під керівництвом справжніх майстринь – молодих сестер Згромадження. Окремі їх писанки – це справжні витвори мистецтва, які стали б окрасою наших виставок і музеїв народної творчості. Якою радістю сяяли чисті дитячі оченята! Цю радість принесли вони у свої християнські родини і поділились нею у дні Великодних свят. А ще разом з дітьми водили гаївки, співали духовні пісні, підготували цікаву виставу з дітьми молодшого шкільного віку "Великодній кошик".

Сестри-новички періодично ставлять в монастирі також сценки для монахинь цього Згромадження на біблійні сюжети, сценки з катехитичного життя, повчального змісту та ін.

Під керівництвом сестер проводяться з дітьми захоплюючі поїздки, екскурсії. У ці травневі дні молодь Львова та околиць разом з сестрами Згромадження св. Анни візьме участь у прощі до Крехова на свято "теплого Миколая", побуває біля джерела з цілющою водою та печер, де жили перші монахи.

Молоді сестри-монахині не лише моляться, прославляють Бога, з любов'ю трудяться, несучи до людей світло Христового вчення, а ще багато працюють над собою, наполегливо вчаться. Серед них є чимало студентів. Дві сестри – Галина Піх та Олена Янів – закінчили Люблінський Інститут вищої релігійної культури, а тепер навчаються на факультеті психології в Львівському державному університеті ім. І. Франка.

В цьому ж Інституті вищої релігійної культури навчаються також с. Маргарета Данилюк, с. Даліла Шмигельська, с. Агнета Демкевич, с. Анна-Марія Петеля, а також студіюють у Львівському держуніверситеті ім. І. Франка. Кандидатка Галина Харечко є студенткою університету "Львівська політехніка".

Сестри Христина Кухарська та Тереса Мончак поїхали на навчання до Італії, у м. Рим. Зараз наполегливо вивчають італійську мову, поглиблюють свої знання з теології і філософії.

Є в Згромадженні монахині, які мають нахил до художнього мистецтва, люблять живопис, вчаться розпису ікон. с. Даліла Шмигельська брала уроки іконопису. Тепер разом з с. Сандрою Паливодою студіює в Академії прикладного мистецтва. Отож, будуть з Згромадженні свої сестри-художниці, які радуватимуть людей творами мистецтва, прищеплюватимуть дітям любов до прекрасного.

Цікавим, змістовим життям живуть сестри-катехитки св. Анни. Їх життя посвячене Богу, сповнене великої жертвенної праці для нашої Церкви, релігійного та культурного виховання молоді.

Хай же Господь обдарує їх новими ревними покликаннями, щоб працювали у Христовому винограднику, запалювали у серцях людей іскорки любові до Бога, Католицької Церкви, утверджували паростки духовності на рідній українській землі.

Ольга КРАК

МОНАШЕ СВЯТО У М. ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

Одним із 13 жіночих монаших згромаджень в Україні є **Згромадження сестер Мироносиць,** яке нараховує 40 членів. Головний, ще незавершений дім знаходиться у м. Івано-Франківську. У цьому домі з 20 по 25 квітня проводились реколекції під проводом о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ. Брало участь 30 сестер. У передостанній день реколекцій відвідав монахинь владика Іриней Білик, ЧСВВ, відслуживши Святу Літургію.

У неділю мироносиць, 25 квітня, це Згромадження відзначило свято своїх небесних покровительок – святих жінок-мироносиць. Відправлено в домашній каплиці торжественну Святу Літургію. З о. Йосафатом, ЧСВВ співслужили о. Володимир Палчинський, ЧСВВ, ігумен василіянського монастиря у м. Івано-Франківську, о. Фернандо Браво, Згромадження Воплоченого Слова, о. Володимир Лось, згромадження св. Андрія Первозваного та о. Антоній Павчук, духовник Івано-Франківської духовної семінарії. Під час Служби Божої дві сестри – Антонія Драй та Анна Сенедюк –склали вічні обіти в присутності головної настоятельки с. Володимири Тари. Дев'ятеро сестер склали тимчасові обіти, а усі інші відновили вічні обіти.

На святковій трапезі були присутні батьки та родичі сестер, гості та брати двох новозаснованих чоловічих Згромаджень.

Хай щедре Боже благословення зрощує якісно та кількісно молоде Згромадження сестер Мироносиць!

НАМ ПИШУТЬ

Христос воскрес!
Дорога редакціє!

З великою цікавістю читаю кожен номер часопису. Направду «Місіонар» став для мене добрим другом та порадником. Я зберігаю ще старі довоєнні примірники і всі теперішні. Я б хотіла через Ваш часопис висловити щиру вдячність Пресвятому Ісусовому Серцю, Пречистій Діві Марії, усім святим, а особливо св. Партенію за вислухану молитву. Близька мені людина пішла на важку операцію. Лікарі нічого з певністю не говорили, тому я просила допомоги у Небесного лікаря, відмовляла Дев'ятницю до Ісусового Серця, молилася до Матері Божої, св. Партенія. Операція пройшла успішно.

З повагою Наталія,
Львівська обл., Жовківський р-н

ДВА НОВІ ЧЕРНЕЧІ ЗГРОМАДЖЕННЯ

У м. Івано-Франківську минулого року засновано 2 нових Згромадження св. Андрія Первозваного (ЗАП) і Воплоченого Слова (ЗВС).

Місійне згромадження св. Андрія Первозваного

Про нього нам розповіли о. Антоній Павчук і бр. Еміліян Палієнко. ЗАП засноване лише 1,5 роки тому о. Маріушем Міхаліком, який сам родом з Польщі. о. Маріуш був висвячений у греко-католицькому обряді і виконує пасторальну працю. Усвідомлюючи велику потребу священиків на Східній Україні, у Сибіру, Казахстані, він заснував монашу спільноту як в східному, так і в західному обряді. На даний час у цьому Згромадженні нараховується 12 молодих кандидатів, які готуються нести Слово Боже людям на вищезгаданих теренах. Згромадження має вже затверджені владикою Софроном Мудрим, ЧСВВ Конституцію, Правило, Правильник, розпорядок новіціяту. Магістром і настоятелем новіціяту є о. Маріуш. Це Згромадження має поки-що один осідок.

Сподіваємось, що ЗАП розростатиметься для голошення Євангелії і місійної праці.

Згромадження Воплоченого Слова

Воно засноване у 1977 році о. Карлосом Бойлем у Аргентині у латинському обряді. 5 років тому Згромадження почало свою працю в Україні, куди прибули 2 місіонери. Вони душпастирюють у східному обряді. До них зголосилися ще 2 кандидати і так започаткувано новіціят. Правила ЗВС затвердив владика Софрон Мудрий, ЧСВВ і дав дозвіл на заснування новіціяту, у якому нараховується нині 8 новиків.

Згромадження має і жіночу вітку, яку заснував о. Карлос. У січні цього року сестри приїхали в Україну і зараз мають трьох кандидаток.

Христос воскрес!

Часто читаю «Місіонар» і теж вирішила на сторінках цього гарного релігійного часопису скласти подяку. Коли народилася моя внучка Надійка, то лікарі повідомили, що вона може вирости неповноцінною дитиною. Ми всі дуже переживали, але не тратили віри. Я щиро проказувала молитви до св. ап. Юди-Тадея і Матері Божої Неустанної Помочі. Відчули Божу допомогу, коли Надійка почала ходити, тримаючись за наші руки. Отже, висловлюю щиру подяку Пресвятій Богородиці та св. Юді-Тадею за те, що випросили у Бога ласк для нашої дитини. Милість Господня вічна!

З найкращим побажаннями
КОЦЮРА М., м. Тернопіль

РЕКОЛЕКЦІЇ В ПІВНІЧНІЙ ПОЛЬЩІ

Як ми згадували в попередньому числі нашого часопису, о. Василь Зінько, ЧСВВ провів реколекції перед Пасхою у шістьох парафіях Північної Польщі. Він радо погодився поділитися своїми враженнями місійної подорожі з читачами "Місіонаря":

– До Польщі запросив мене ігумен василіянського монастиря у м. Вєнгожево, декан Ольштинський о. Григорій Столиця, ЧСВВ. Реколекції відбувалися у таких станицях: Ґіжицьк, Видміни, Хшаново, Вєнгожево, Крулянки, Бані Мазурські.

Ґіжицьк. Тут місії тривали з 14 по 16 березня. Усі дев'ять наук виголошено у новій церкві Пресвятої Трійці, яка посвячена у 1995 році. До парафії належить біля 330 родин. З липня 1998 року надає духовну обслугу о. Дмитро Гарасим, ЧСВВ, а під час реколекцій допомагали сповідатися отці з вєнгожевського монастиря. Мені допомагала сестра Анна, СНДМ. Св. Причастя прийняло під час реколекцій 512 осіб. У них взяло участь також 70 дітей.

Видміни. Реколекції відбулися тут 17-18 березня. Парафію обслуговує о. Григорій Столиця, ЧСВВ. Служби Божі правляться у костелі, бо нашої церкви там немає. Покровителем парафії є св. Володимир і св. Ольга. Ця християнська спільнота нараховує 87 родин. До Св. Причастя приступило 108 людей. Мені допомагали о. Макарій Флячок, ЧСВВ, родом з України та катехит Йоанна Данилець.

Хшаново. Тут відбулися місійні науки 17-18 березня. Цю парафію також обслуговує ігумен о. Григорій Столиця, ЧСВВ. Церква посвячена святим апостолам Петру і Павлу. Вона існує тут від 1947 року. Українська громада маленька: усього 27 родин. До Господньої Трапези приступило 45 вірних. Також допомагали мені о. М. Флячок, ЧСВВ і катехитка Йоанна Данилець.

Вєнґожево. Тут ми голосили Слово Боже з 19 по 21 березня. Парафія велика, нараховує 430 родин. Церква, набута як власність від протестантської громади, посвячена Чесному Хрестові Господньому. Парохом є о. Григорій Столиця, ЧСВВ. На реколекціях допомагали нам отці Василіяни Йосафат Осипанко, Петро Кушка, Дмитро Гарасим, Макарій Флячок, а також с. Дам'яна Вільковська, СНДМ та п. Ірина Тино. До свого серця Євхаристійного Христа прийняло 646 людей.

Круклянки. Реколекції відбулися з 21 по 23 березня. Обов'язки пароха тут виконує о. Дмитро Гарасим, ЧСВВ. Українська громада, яка нараховує 220 родин, є під покровом св. свщм. Йосафата. Нині греко-католики там моляться в костелі. Але недов-

го так буде, бо громада будує власну церкву. Допомагали мені також на реколекціях вищезгадані отці Василіяни та с. Дам'яна, СНДМ.

У **Банях Мазурських** ми працювали на духовній ниві з 25 по 27 березня. Церква посвячена св. Миколаю і недавно відновлена. Громада досить велика: біля 300 родин. Керує парафією о. Йосафат Осипанко, ЧСВВ. Тут виголошено 12 реколекційних наук, а до Св. Тайн приступило 330 людей. Мені допомагали отці Василіяни Петро Кушка, Макарій Флячок, Дмитро Гарасим та сестри Згромадження св. Йосифа Надія і Мирослава.

Крім згаданих місій, мали ми нагоду спілкуватися з педагогами та учнями в м. Гурово Ілавецькому. Тут проживає біля 1400 українських родин.

Завдяки жертвенній праці отців Василіян, сестер СНДМ, сестер св. Йосифа вдалося здійснити цю незабутню місійну подорож. Українські греко-католицькі громади у Північній Польщі мають майбутнє.

З МІСІЄЮ НА ПОДІЛЛІ

Місто Скалат розташоване на північному Поділлі, на Тернопільщині. о. Юрій Кендзєрський, парох Скалата, 31 березня привітав нас перед храмом Преображення Господнього. **Реколекції відбулися у Скалаті та селах Городниці і Хоптянці.**

У парафії Скалата діють такі мирянські товариства: Апостольство молитви (15 членів), Братство Матері Божої Неустанної Помочі (26 членів), Третій Чин св. Василія Великого (30 членів) та УМХ (також 30 членів). З цього села походять с. Маркіяна, ЧСВВ, три кандидатки до монастиря та один семінарист.

Парафія у с. Городниця невелика: усього 75 родин. Храм посвячений Успінню Пресвятої Богородиці. Село Хоптянка – це була найперша наша місійна станиця, в якій проживає усього 30 родин. Тут у гарній капличці Покрови Пресвятої Богородиці голосили ми місійні науки, де всі люди мали нагоду приступити до великопосної сповіді і Св. Причастя. Темою реколекцій у всіх трьох парафіях було Десять Заповідей Божих. Діти мали не лише в церкві, але й у школі науку, де катехизувала сестра Йосафатка Тадея. Крім того, автор цих рядків сповідав у с. Остап'є. Наприкінці місій він із сестрами св. Йосафата відвідав сестер Студиток у Гаях Великих, отців Францішканів у Тернополі та отців Павлінів на Хмельниччині.

Поділля – це родючий край, який багатий не лише на збіжжя, але й духовними покликаннями. Дай Боже, щоб він в майбутньому був ще родючіший.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

КОНФЕРЕНЦІЯ ПРО ХРИСТИЯНСЬКЕ МУЧЕНИЦТВО

Історія Христової Церкви містить чимало трагічних сторінок, в першу чергу пов'язаних з мучеництвом як духовенства, так і звичайних віруючих людей. Цій важливій темі була присвячена **конференція у Львівській богословській академії** (ЛБА). Два дні (21-22 квітня ц. р.) тривали засідання у актовому залі цього одного з найкращих богословських закладів України. До слова запрошувалися українські і зарубіжні фахівці. У перший день численні присутні (студенти ЛБА, семінаристи, отці) з зацікавленням прослухали доповідь провідного спеціаліста зі східного богослов'я Папського Орієнтального Інституту *о. д-ра Томи Шпідліка, ТІ* "Антиномія смерті і життя в мучеництві". Він, незважаючи на похилий вік, взяв участь у цьому заході. Також глибокою змістовністю відзначалися виклади ректора ЛБА *о. д-ра Михайла Димида* ("Традиції, канони і мучеництво"), о. д-ра Ярослава Москалина ("Невгасимість духовного світла греко-католиків в Польщі у 1947-1957 рр.": богословський аспект), *Дідіє Ранса* ("П'ять парадоксів мучеництва у 20 столітті") та ін. Наступного дня на конференції доповідали теж авторитетні науковці. *Владика Софрон Мудрий, ЧСВВ* торкнувся богословських засад мучеництва і наголосив, що першим мучеником був наш Спаситель Ісус Христос. Він констатував, що наша Церква ще не має упорядкованого мартирологу мучеників, ісповідників. Також доповідач висунув слушне зауваження: надалі вимагати від влади засудження Львівського псевдособору УГКЦ (1946 р.). Магістр Люблінського католицького університету *Петро Сивіцький* фахово доповів про пратулинських мучеників 19 ст., які у жовтні 1996 року були визнані Апостольською столицею блаженними.

Чи ідеал мучеництва як відповідь на священиче покликання мав місце в історії УГКЦ? Цю проблему в контексті духовенства Перемиської єпархії відобразив *о. д-р Богдан Прах. О. д-р Борис Гудзяк* представив тему, що не один рік досліджується Інститутом історії Церкви: "Страстний Четвер УГКЦ: напередодні випробувань". Смерть чи терпіння заради Господа мають також і психологічний аспект. Саме цьому присвятили свої виступи останні доповідачі конференції: *о. д-р М. Пришляк, СДБ* та кандидат психологічних наук *Т. Партико.*

Після конференції відбулася презентація книги о. д-ра Томи Шпідліка "Духовність Християнського Сходу".

Отже, провідні богослови та історики УГКЦ, привернувши увагу широких кіл духовенства і мирян до такого феномену як мучеництво, ще раз мовби заглянули в минуле і ствердили, що воно є повчальним для майбутніх поколінь.

Ігор СКЛЕНАР

ВШАНУВАННЯ ЄП. М. ЧАРНЕЦЬКОГО, ЧНІ

Мабуть багато вірних УГКЦ знають ім'я бл. п. владики М. Чарнецького, ЧНІ. 2 квітня цього року виповнилося 40 років дня його смерті. Тому **24-25 квітня** проведено святкові заходи для вшанування цього церковного діяча. Їх розпочали **Архиєрейською Святою Літургією** у церкві св. Йосафата (м. Львів). Під проводом Апостольського екзарха для українців-греко-католиків у Франції, Німеччині, країнах Бенілюксу та Швейцарії Кир Михаїла Гринчишина, ЧНІ урочисто Службу Божу правили єпископи Кир Юліан Гбур та Кир Павло Василик, Протоігумен о. Теодозій Янків, ЧСВВ, отці Редемптористи та ін. У проповіді владика М. Гринчишин розповів про життєвий шлях ісповідника віри Кир Миколая Чарнецького, ЧНІ. *Він народився 14 грудня 1884 року на Івано-Франківщині. Рукоположений на священика 2 жовтня 1909 року. У 1919 році вступив до Чину Найсвятішого Ізбавителя. Хіротонізований у Римі 2 лютого 1931 року, у церкві св. Альфонса і призначений апостольським візитатором для українців-греко-католиків Волині, Підляшшя і Полісся. У 1945 році заарештований разом з іншими єпископами УГКЦ. Владика М. Чарнецький після повернення з заслання був активним діячем катакомбної УГКЦ. Похований 1959 року на кладовищі по вул. Кульпарківській у Львові, а згодом тлінні останки у 1969 році перенесено на Личаківський цвинтар.* При цьому владика М. Гринчишин наголосив на рідкісному релігійному феномені – частому відвідуванні до нині могили владики М. Чарнецького. Сотні людей стверджують, що молитовно звертаючись по допомогу до цього ісповідники віри, вони відчувають Божу ласку завдяки його заступництву. Наприкінці св. Літургії зачитано лист від Конгрегації для Східних Церков, у якому виявлено пошану до Кир М. Чарнецького, ЧНІ. Того ж дня на Личаківському цвинтарі відбувся **парастас** біля могили цього Слуги Божого.

25 квітня урочисті заходи також розпочато молитовно – **Архиєрейською Літургією** у тому ж храмі св. Йосафата. З подвижницьким життя єпископа М. Чарнецького, ЧНІ широкі кола духовенства і мирян мали змогу ознайомитися **на святковій академії** у Преображенській церкві. Організував цей захід постуляційний центр УГКЦ під проводом о. Віталія Дуткевича, ЧСВВ та за участі владики М. Гринчишина, ЧНІ. Спогадами про влади-

ку-ісповідника поділилися з численними присутніми о. Михайло Волошин, ЧНІ та о. Степан Меньок, ЧНІ. Останній цікаво розповів про діяльність Кир М. Чарнецького, ЧНІ за часів підпілля. Виступи прикрасив ряд творів класичної музики у виконанні заслуженої капели України "Трембіта".

Ігор СКЛЕНАР

МІСІЙНА СТАНИЦЯ В КАЗАХСТАНІ

Одразу після Великодня сповнилися мрії численних українців-греко-католиків Казахстану, яких нараховується біля мільйона. Вони переселені туди в часи сталінського режиму. Неодноразово ці українці зверталися до Протоігуменату Провінції отців Василіян, щоб на місійну працю до цієї середньоазійської країни направити монахів. Їхнє прохання отці Василіяни щойно тепер задовольнили. 13 квітня цього року у далеку дорогу до м. Павлодар вирушили перші два василіянські місіонери: о. Іриней Бабинець і бр. Анатолій Головчук.

У цьому місті немає ні греко-католицького храму, ні монастиря. Тому якийсь час о. Іриней, ЧСВВ служитиме для наших вірних у римо-католицькому костелі. Це, щоправда, не перші місіонери у Казахстані. Владика Василь Медвіт, ЧСВВ був першим Василіянином, якого кілька років тому призначили Апостольським адміністратором для українців-греко-католиків на Далекому Сході. Окрім цього, він є Києво-Вишгородським екзархом. Крім нього жертвенно служить у м. Караганді вже кілька років о. Віталій Климчук, ЧСВВ з Бразилії. Два роки тому успішно виконували своє місійне завдання сестри Служебниці, про що ми вже публікували статтю.

Молімся, щоб Господь щедро поблагословив пасторальну працю наших місіонерів у Казахстані.

НАДЗВИЧАЙНИЙ ДУХОВНИЙ ВЕЧІР

25 квітня цього року відбувся духовний вечір в Палаці ім. Г. Хоткевича на Підзамче у Львові. З вступним словом до численних вірних різного віку звернулися о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ і о. Василь Зінько, ЧСВВ. Духовний концерт виконали три члени Марійської дружини молоді: дует сестер-бандуристок (Ірина Леськів та Марія Самагальська) і Андріан Леськів грою на кларнеті. Прозвучало понад 30 музичних творів як духовного, так і національного змісту. Крім них присутніх порадували чудовим виконанням великодніх пісень молодіжний хор «Звук», що при церкві св. Онуфрія. Частину коштів, зібраних перед концертом, згадане тріо пожертвувало на будівництво ювілейної каплички. Вона будуватиметься над джерелом біля Високого замку у Львові.

о. КЛИМЕНТІЙ САРНИЦЬКИЙ, ЧСВВ – РЕФОРМАТОР ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ

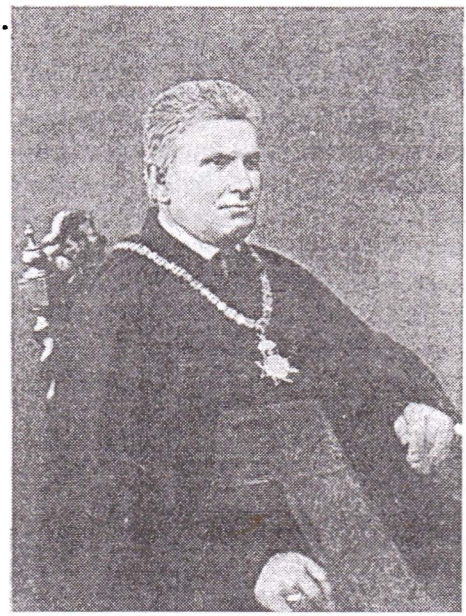

Касіян Климентій Сарницький, майбутній реформатор Василіянського Чину, народився *31 жовтня 1832 року* у Львові. Був сином Валентина і Катерини з Печарських. Охрещений у римо-католицькому обряді. Початкову і середню освіту здобув у рідному місті. В гімназії проявив себе як талановитий і старанний учень. У 1848 році вступив до Львівської латинської духовної семінарії, але був виключений з неї через зберігання заборонених книг. Щоб здобути духовний сан, змінив обряд і *у 1850 році* вступив до греко-католицького Чину Отців Василіян. Восени 1854 року виїхав до Відня на богословські та філософські студії. *Монаші обіти склав 1853 року*, а через чотири роки став священиком. Закінчивши богословські студії у 1858 році, через п'ять років здобув ступінь доктора теології. У 1861-1864 роках був на посаді ад'юнкта при львівському Теологічному Відділі університету, викладав Старий і Новий Заповіт та моральну теологію. У 1869 році був призначений професором біблійних студій і семітських мов. Двічі о. К. Сарницький був ректором Львівського університету. *З 1867 року* він – ігумен Львівського Святоонуфріївського монастиря, а з наступного року – Протоігумен. Керував провінцією ЧСВВ повних тридцять років. *У 1902 році* він призначений архимандритом Василіянського Чину з правом носити мітру.

Багатим є доробок о. Сарницького на ниві богословської науки. Свої праці публікував у часописі "Рускій Сіонь" і був співредактором цього видання. Деякі його статті надруковані у німецькомовних богословських виданнях. Відома є його "Gramatyka jezyka hebrajskiego", яка мала два видання. Як теолог, Сарницький здобув великий авторитет і його вважали найвидатнішим біблійстом II-ої половини XIX ст. у Львівському університеті. Крім

наукових праць, залишив деякі аскетичні твори.

Великі заслуги о. К. Сарницького були і в реформі Василіянського Чину у 1882 році. Агітація проти реформи набрала такого широкого розмаху, що її мішенню, в першу чергу, зрозуміло і мав стати сам Протоігумен К. Сарницький.

Щоб з'ясувати причини реформування Василіянського Чину, пригадаємо деякі історичні події, що передували цьому. Політика уряду австрійського монарха Йосифа II в кінці XVIII ст. принесла Чинові не тільки матеріальну шкоду (згадаймо руйнацію стародавніх монастирів у Крилосі біля Галича, Спасі біля Самбора, конфіскацію монастирських архівів і бібліотек, вилучення історичних коштовностей: наприклад, у Лаврові сконфісковано понад 80 фунтів срібла), але й моральну, через брак нових монаших покликань. Впродовж наступного століття кількість ченців з 319 у 1774 р. зменшилась до 59 монахів, здебільшого старих і хворих, та трьох новиків у Добромильському новіціяті. Василіянський Чин у такому важкому стані не міг сформувати у себе власних законних реформаторів, яких мали інші чернечі спільноти Католицької Церкви. Тому на прохання о. К. Сарницького сама Апостольська столиця провела реформу Василіянського Чину під проводом монахів Єзуїтського ордену. У 1882 році вони взяли під свій провід добромильський новіціят і тут вишколили перше покоління новітніх Василіян. Ось як описує участь о. К. Сарницького у реформі М. Каровець: "Проти реформи стануло майже все наше духовенство, яке підносило бунт проти Риму. Навіть Василіяни зачали протестувати проти реформи о. Сарницького. Піднесли небувалий крик часописи "Діло" і "Слово", орган народовців і москвофілів (...) На о. Сарницького посипалися нечувані досі напасти, лайки, пашквілі, інсинуації, клевети найгрубшого сорта. І так тривало літами". Але вже через деякий час реформа Чину принесла вагомі результати. Так, у 1904 році кількість зреформованих Василіян досягла 152 осіб. Це були Галицький митрополит Андрей Шептицький, 65 ієромонахів, 29 студентів, 57 братів і 21 новик, із нереформованих залишилось лише 8 монахів на чолі з титулярним архимандритом о. К. Сарницьким. Зреформовані отці Василіяни жили у 14 монастирях.

Помер о. К. Сарницький 8 жовтня 1909 року на 78 році життя. Поховали його на 12-му полі Личаківського цвинтаря у Львові. Мабуть, через те, що на могилі стояв простий дерев'яний хрест, а під час і після І-ої світової війни ніхто нею не опікувався, вона невдовзі зникла.

Орест ДЗЮБАН

ТЕРНИСТА ЖИТТЄВА ДОРОГА НЕОНІЛИ ЛИСКО

Серед плеяди достойних українських жінок, глибокоінтелігентних і жертвенних, гідне місце посідає Неоніла Лиско, яка, залишившись у ранньому віці вдовою з трьома дітьми, показала зразок мужності, незламності, надзвичайної працьовитості і самопожертви.

Вона народилась 5 травня 1922 року у с. Заднишівка Скалатського району Тернопільської області у родині о. Матвія Гуньовського і Олени з Гапіїв. У 1938 р. вона закінчила гімназію сестер Василіянок у Львові і вийшла заміж за молодого теолога Романа Лиска, сина о. Володимира Лиска (про цих обох священиків ми вже публікували статті). У 1939 р. Митрополит Андрей у зв'язку із зміною політичної ситуації відклав плановане висвячення Романа Лиска і порадив влаштуватись на вчительську працю. Неоніла Лиско вчителювала разом з чоловіком у с. Побіч і с. Колтів Золочівського району. 28 серпня 1941 року Роман Лиско був рукоположений на священика. Душпастирював у с. Колтів і с. Белзець на Золочівщині, а їмость Неоніла була зразковою дружиною і матір'ю.

Вона народила четверо дітей: Олександра (1940 р.н.), Любомира (1941 р.н.), Звениславу (1944 р.н.) і Христину (1947 р.н.).

З 1945 року почались переслідування репресивною владою цієї побожної родини за те, що о. Роман Лиско відмовився підписати православ'я. Постійні утиски, обшуки і в кінці заборона відправляти в церкві та її закриття. Родина переїхала до м. Городка на Львівщині. Та це не врятувало Неонілу від тяжких випробувань. Померла її дочка Христя. А 9 вересня 1949 року був заарештований чоловік і більше вона його не бачила. Залишилась сама з трьома дітьми, без засобів до існування...

І саме в цей важкий час виявилась велика сила духу цієї матері, її незламність і працьовитість. У надзвичайно тяжких психологічних і матеріальних обставинах вона пішла вчитись на курси медсестер, одночасно заробляючи уроками музики в музичній школі. Закінчивши півторарічні медичні курси, працювала медсестрою в лікарні і здобула авторитет добросовісного і кваліфікованого працівника. Допомагала хірургам при операціях. Але оскільки зарплати не вистачало на утримання трьох дітей, продовжувала працювати і в музичній школі. Хоч була музично обдарована і мала добру підготовку, почали дорікати їй, що не має радянського документу про музичну освіту. Поступила у Львівську музичну школу для дорослих, їздила до Львова і весь день

проводила у цій школі. Покидала дітей сплячими і поверталась, коли вони спали. Але потрібне свідоцтво здобула.

Відчайдушно дбаючи про дітей, багато енергії тратила, щоб довідатись про долю свого чоловіка. Оббивала пороги прокурорських кабінетів та все-намарно. У 1956 році прийшло повідомлення, що о. Роман Лиско помер у тюрмі в 1949 році і посмертно реабілітований. Не хотілось вірити у це...

Не раз їй випадала нагода вийти вдруге заміж, бо шанували за порядність, інтелігентність, працьовитість, широку ерудованість. Численні авторитетні чоловіки пропонували їй свою руку. Та вона навіть не припускала такої можливості. Посвячувала себе лише дітям. А може жевріла глибоко у серці надія, що ще десь живе її чоловік? Чи прагнула і мертвому йому берегти вірність?..

З Божою поміччю гарно виховала своїх дітей. Сини закінчили різні інститути. Дочка здобула музичну освіту і працює нині вчителькою у музичній школі.

Зараз пані Неля має шестеро внуків і двох правнуків, живучи постійними турботами про них. Невтомно доглядає правнука Славчика, коли внучка йде на роботу. Завжди і всім прагне прийти на допомогу. Ніколи не жила вона для себе, не вміє цього і на схилі літ. п. Н. Лиско є добрим прикладом для наших матерів і уособлює християнські чесноти. **Вітаємо з Днем матері п. Неонілу та всіх жінок України. На многії літа Вам, дорогі матері!**

Лідія КУПЧИК, м. Львів

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ ПРО СВ. СПОВІДЬ

Читачі нашого часопису запитують про св. сповідь. Відповіді на ці запитання дає парох церкви смт. Рудно о. Роман Каспришин.

– Чому св. сповідь називають Тайною покаяння?

Ісус Христос, починаючи свою місійну діяльність, закликав: "Покайтесь і вірте в Євангелію, бо Царство Боже близько" (Мт 3,2). Конкретний вияв християнського покаяння – це свята сповідь – одна із семи Святих Тайн.

– Яка сповідь практикувалась у перших віках християнства?

– Ще в ті давні часи практикувалась сповідь для великих грішників. Вона відбувалась прилюдно. Іноді накладалась прилюдна покута, яка могла тривати протягом кількох років. Лише тоді відбувалось поєднання людини з Богом і Церквою, тобто допущення каянника до співучасті в св. Літургії та приймання св. Причастя.

– Тепер, як відомо, практикується індивідуальна сповідь. Чи зберігається вона в таємниці?

– Людина, яка приходить до сповіді, хоче отримати прощення і каятись.

Тобто визнає свої гріхи перед Богом, а опісля перед священиком. Визнання гріхів відбувається приватно у найбільшій таємниці-секреті. Таємниці сповіді священик-сповідник не має права вимовити **ніколи, ні перед ким.** Історія Церкви має багато прикладів, коли священики йшли на смерть, але не зраджували сповіді. До цих відважних жертвенних священиків належали св. Іван Непомух з Чехії, англійський єзуїт о. Горнет, о. Кобилецький в Україні та ін.

– Іноді в пресі чи на телебаченні деякі протестантські і православні теологи висловлюють думки щодо відновлення прилюдної, тобто спільної св. сповіді.

– Загальна сповідь практикується, як виняток, а не як правило. Якщо людина у небезпеці смерті, можна збудити у собі совершенний жаль (коли немає священика або коли священик у **великій небезпеці смерті людини** не може всіх особисто висповідати). Про такі випадки вже публікували статті в часописі "Місіонар". **Це** було під час Другої світової війни в окопах. Перед початком бою військовий капелан давав розрішення воїнам, які збуджували у собі совершенний жаль.

– Чому у наших церквах проводяться тільки індивідуальні сповіді?

– Так воно повинно бути, бо Христос воскреслий сказав до учнів: "Мир вам!" А потім додав: "Як мене послав Отець, так і я посилаю вас: "Прийміть Духа Святого. Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримаються" (Ів 20, 21-23).

Щоб добре виконати наказ Спасителя, священик повинен каянника повчити, дати добру пораду. А це можливо лише в індивідуальній сповіді. Отже, окремим священикам немає потреби робити винятки і практикувати загальну сповідь.

Шановна редакціє!

Хочу подякувати Вам за гарний та змістовний журнал, особливо за рубрику "Роздуми над Євангелією". Ви навчаєте на сторінках Святого Письма знаходити відповіді на важливі питання і проблеми.

Моє життя проходило в суспільстві, яке не визнавало Бога. Але у важкі хвилини я молилась до Нього і завжди отримувала те, про що просила. В одній монастирській церкві отців Василіян вперше зустріла духовних осіб, які вели людей до Бога. Власне, завдяки їм отримала можливість зустрітись з Христом Господом у Пресвятій Євхаристії. Це сталося тоді, коли нестерпним був тягар терпінь та гріхів. Після сповіді я прийняла Ісуса до свого серця у Святому Причасті і це принесло мені справжнє щастя.

Дякую, Господи, що даєш моїй душі своє Пресвяте Тіло і Кров. Дякую за всі добродійства, отримані за заступництвом Пречистої Діви Марії і всіх святих. Дякую за те, що даєш нам таких добрих українських священиків. Я вдячна всім отцям Василіянам за духовну працю. Нехай Господь винагородить вас.

З повагою Надія, м. Львів

З ВІРОЮ ЗНОСИЛА ТОРТУРИ

Хочу розповісти один фрагмент з життя моєї бабці, яка, будучи молодою українською дівчиною, пережила численні жахи та звірства більшовицького терору у Західній Україні і є живим свідком цих трагічних подій. Вона крізь роки пронесла у своєму серці любов до Бога та рідної землі.

Марія Миндик народилася в родині заможніх селян у с. Мшана, що на Львівщині. Її виховання відбувалося у релігійно-національному дусі. Ще у чотирнадцятирічному віці Марійка співала у церковному хорі. Саме у сільській церкві, під впливом палких проповідей пароха о. Хмільовського, формувався її християнський світогляд і зростала любов до наших національних традицій. Настав 1939 рік. У Галичині панував радянський режим. Моя бабця разом зі своєю сестрою Юлією з радістю прийняла пропозицію вступити в УПА. Стала зв'язковою і неодноразово наражалася на небезпеки. Так у жертвенному служінні спливали роки. Післявоєнний час нічого не змінив, адже у Західну Україну вдруге прийшли комуністи...

Один вересневий день 1946 року кардинально змінив життя молодої Марії. Повернувшись з чергових зібрань Українського Червоного Хреста додому, вона невдовзі була заарештована кадебістами. Вони замкнули її у своєму штабі і протягом цілого тижня неймовірно знущалися на допитах, жорстоко били, вимагаючи інформацію про побратимів з УПА. На другий день ув'язнення мамі Марійки вдалося таємно пробратися до підвального віконця і вкинути через нього маленьку Гошівську іконку Матері Божої. Ту цінність Марія не опускала зі своїх рук. А під час допитів вона сильно молилася і просила Божу Матір про заступництво, опіку, щоб мужньо знести більшовицькі тортури. Бабця пізніше розказувала, що чим більше її били, тим краще вона усвідомлювала важливість свого мовчання і терпеливо зносила біль. Коли минув тиждень, кадебісти вирішили вивезти заарештовану дівчину до м. Городка, де вирішиться остаточно її доля: або Сибір, або розстріл.

Бабця відчувала, що її чекає смерть і постановила якимось чином втекти. На силу підповзши до маленького віконечка та протиснувши своє худе, побите тіло, вона впала з чотирьохметрової висоти на землю. На велике щастя, вартовий не почув ніякого шуму. Марія зі всіх сил проповзла крізь колючі бадилля до села. Якась старша жінка підібрала її і старанно лікувала цілющими настоями трав. Після одужання Марії вдалося втекти із Мшан до Львова, де допомагала своєму родичеві о. Михайлові Залізняку, ЧНІ у релігійній праці серед свідомих греко-католиків.

До сьогодні чудотворна Гошівська іконка Пресвятої Богородиці висить у її помешканні на стіні, як найдорожча родинна реліквія. До кінця свого життя вона дякуватиме Господеві за порятунок, а Матері Божій – за велике заступництво.

Василь ЖУК, внук М. Миндик

ГОСПОДЬ І ОРАЧІ

Мандрував Господь через весняні поля. Мило було Йому проходити межами поміж скиби полів, витягнених до сонця, і благословити плоди людської праці. У той час хлібороби не мали плугів, а орали сохами. В кого нема худібки, сам тягне, аж піт очі заливає. А за ним повагом ходять галки, визбирують те, що Господь послав.

Йде Господь, оглядає, як поорали люди свої наділи. Як побачить рівні, м'які скиби, то серце у Господа радісніше б'ється. Бо сам Господь – хлібороб з віку на вік, і земля кожної весни однаково Його цікавить.

Трапилося так, що старий господар щось дуже негарно виорав поле. Не здужав він робити та й годі. Скиби криві, тут і там наче переломані. Деякі врилися в іншу скибу або лежали збоку. А скільки груд!

– Щось-то, чоловіче добрий, негарно твоя соха виорана, – промовив Господь до селянина і невесело похитав білою головою. – Що ж тобі земля вродить, сирото?

Селянин, що стояв з сохою збоку, не пізнав Господа. Сам бачив, що його робота невдала, потер чоло і відповів:

– Як Господь схоче, то не сохою-кийком поколупаю землі і вона вродить! Бог бачить, що не здужаю робити.

Сподобалася така відповідь Господеві. Йде Він межами далі, пташки цвірінькають, бузьки клекочуть, весело... Аж дивиться, під самим лісом нивка, так-то вже дбайливо виорана! Просто очей відірвати не можна: скиби одна в одну, як стрічки оксамиту.

Господь зупинився на межі навпроти нивки, радий добрій роботі, і каже до молодого орача:

– Ну й добре ж то потрудилася твоя соха, господарю!

Орач розпростав гордовито плечі, прижмурив очі і сказав, не дивлячись зовсім на Господа:

– Відучора вдосвіта я над цією нивкою труджуся, грудку за грудкою розбиваю, мало не дую на неї. То мусить бути гарно виорана. Моя нивка і без Бога вродить!

Змовчав Господь, постояв хвилинку і промовив:

– Далеченько мені підвечір ліс навколо обходити, перейду я поле навпростець.

– Та йдіть через моє! – сказав орач.

І Господь йшов через скиби м'які, як пір'ячко. Вони чудово вилискували від вечірнього проміння сонця, яке заходило з-за обрій. Довго було видно Його високу постать, яка, кидаючи тінь далеко на ниви, йшла кудись у червоному відблиску сонця. Засіяли орачі зерно на свої ниви. Вже стало воно сходити. На тій нивці, де чоловік погано виорав, такі густі хліби, як гай, аж голубіють, в очах ростуть. Хто йде, не вірить, протирає очі – справжня благодать! А господар цієї нивки тільки руки складе і гляне крізь сльози у небо, дякуючи Господеві.

Але... що це за пустиня під лісом? На чудово виораній нивці ні стеблинки, мовби вітер усе зерно звіяв і поніс світами. Тільки там, де стала нога Господня, посеред пустого поля зеленіли маленькі купки жита, рясні, прегусті, як веселі острівці посеред пустки... Не захотіла нивка без Бога вродити!

Катря ГРИНЕВИЧ ("Джерело Марії", Львів "Просвіта", 1993)

АНГЕЛ У НАЙМАХ

Якось Господь скликав усі небесні ангельські лики, аби дати їм різні завдання на цілий Божий рік. Зібралися усі: архангели, херувими, серафими, хранителі і звичайні ангели-помічники. А була їх сила-силенна, що годі всіх перелічити. Для початку заспівали так прекрасно, що від того співу засвітилися всі зорі на небі, всі хмари "вишикувалися" у пухнасті ряди, всі вітри затихли.

Тоді Господь промовив такими словами:

– Усі добре дбайте за порядок у Вселенній поміж зорями і планетами, а на землі зеленій поміж рослинами і звірятами та ще поміж християнським людським родом, аби не було неправди, кривди і війни, аби панувала справедливість, правда і мир, пошана і любов. Ще не встиг Господь закінчити, як один ангел-серафим, що мав шість крил, подумав, собі: "А все-таки люди будуть погані, недобрі, охочі до всього злого...".

Але Господь у тій же хвилині мовби прочитав таку думку серафима і сказав:

– За те, що таке подумав наказую тобі вже зараз зійти на землю! Перетворишся на звичайного хлопця, підеш, наймешся до когось на роботу, будеш працювати і жити серед людей цілий рік. Так пізнаєш їх краще, будеш мати нагоду чинити добро і противитися злу. Побачиш, як то людям жити на землі. Зараз же скидай свої крила!

– Господи, дозволь хоч одну пару зберегти. Чим же я злечу на землю і як повернусь на небо? – схлипнув ангел.

– Хай тобі залишиться одна пара крил. Не смій їх нікому на землі показувати.

На тому й закінчилася рада всіх небесних сил...

Злетів той ангел з неба. Та тільки діткнувся землі, як став хлопцем, таким собі підпарубочим. Мав він одяг, подібний до лемківського. Все чистеньке у нього було, але не нове: біла сорочка, ходаки, на голові крисаня (капелюх), чугання з бородицею, що під час дощу на голову закидається. Під тою бородицею були сховані його крила.

Став він на роздоріжжі, та не знав, у який бік іти: направо, наліво чи прямо. На роздоріжжі було джерело під явором. Стояв великий камінний хрест. От і клякнув хлопець біля нього, помолився, а потім пішов прямою дорогою. Йде він та йде. Побачив велику корчму. Увійшов до середини, а там якраз вечерю подають. А що ангел вже тепер був людиною, то дуже захотів їсти. "Може, і я би там повечеряв", – подумав. Але побачив, що люди платять за їжу, то сів собі у кутку та тільки й дивився. Увійшов у

корчму статечний господар, голосно засміявся, казав йому подати яєшню з ковбасою і гальбу пива. Бідному ангелові аж слина потекла.

– А ти що, парубче, так сидиш, тільки очима світиш? Певно, голодний, бо так блідо виглядаєш. Корчмарю, дай цьому хлопцеві теж яєшні. Не забудь про хліб і пиво! – промовив басовито. – Хлопче, їж на здоров'я, а далі побачимо!

Дуже смакувала та їжа ангелові. І то була перша їжа, як став він людиною. Після вечері ангел встав, низько поклонився. Той господар тоді і спитав:

– Ти, напевно, нетутешній і лемко. Як тебе звуть?

– Серафим Небесний, гречний газдо, – відповів ангел. – Може, потребуєте наймита?

– Маєш дивне ім'я! Наймита я потребую. А що ж ти вмієш робити?

Серафим спершу не знав, що відповісти. Що ж, власне, вміє він робити?

– Я на скрипці граю і співаю, та й за квітками і птахами вмію доглядати. Але буду робити все, що накажете, – промовив і схилив свою кучеряву голову.

– Виглядаєш на здорового і порядного хлопця. Візьму тебе за наймита на один рік. Будеш помагати мені господарювати, бо мої діти ще малі. Дам тобі дві пари одежі – на будень і свято, пару чобіт і новий жупан, бо ти маєш не такий, як ми.

– Буду вам помагати, гречний газдо, бо і ви мені помагаєте, – відповів ствердно Серафим.

Тим часом в корчмі зібралось багато людей. Надійшли музиканти з цимбалами, скрипкою та з іншими інструментами і почали грати. Один став співати, та якось не в лад. От господар тоді сказав до Серафима:

– Ану, Серафиме, візьми скрипку і покажи, що вмієш!

Як узяв Серафим скрипку, і почав грати, то всім здавалось, що не він один грає, а сто скрипалів, не він один співає, а сто співаків. Так він грав і співав гарно. Але музикант-скрипаль не був цим вдоволений, бо вважав, що тільки він уміє грати. І хоч мовчав та Серафим прочитав його думки. Віддав скрипку, сказавши:

– Дуже добра ваша скрипка, пане–музиканте. Сама грає у руках.

Після цього господар наказав ангелові:

– Мої коні стоять на подвір'ї, вороні і з зірками на лобах. Йди до них, а я тут заплачу і поїдемо, бо ще далека нас чекає дорога.

Знайшов Серафим коні, були дуже буйні і товкли землю нетерпеливо копитами. Але Серафим тільки руку простягнув до них, і вони весело заіржали.

Тим часом господар платив за вечерю. До нього підійшов той музикант та й став собі шукати зачіпки:

– Ваш наймит робив те, що ви йому наказали. Взяв мені з рук скрипку. Це ви винні!

– Відійдіть від мене. Хіба він сам зіпсував скрипку? Трошки заграв та й усе. Вам хліба не відбирав ніхто...

Корчмар пробував втихомирити обох:

– Заспокойтеся, нічого не сталося. Не робіть мені шуму!

У того скрипаля ніби якась мара вселилася:

– Він порушив мою репутацію і замахнувся на господаря.

А той був силач, підкови у руках згинав, обручі залізні скручував, мало що дубів не виривав. Розізлився, вхопив того недотепного музиканта і так потряс, що той зомлів.

Серафим бачив те все своїми всевидячими очима і прибіг до корчми, щоб заспокоїти свого господаря. Схопив його за руку. Але господар все ще був дуже розлючений та як вдарив Серафима, що йому аж потемніло в очах. У тій хвилині злість відступила перед ангельською рукою і господар сказав:

– Не зачіпайся зі мною!

Поміг Серафимові піднести очманілого музиканта, кинув на стіл гроші і попросив їх передати жінці музиканта.

За господарем вийшов Серафим. На лиці ще відчував наслідки удару. "О, це так людину щось болить". Дотепер не знав того, будучи безтілесним ангелом. Примостився на возі. Господар взяв віжки в руки:

– Не зачіпайся зі мною, – ще раз пробурмотів. Неприємно було йому за той удар. Потім запитав Серафима:

– Ти сирота, напевно?

– Маю Отця. Він послав мене вчитися людськості...

– Я не дуже допитливий. Як з першого погляду мені хтось підійде, то я йому вірю. А той музикант дуже вже зарозумілий і потребував научки.

– Гречний газдо, не смію того казати, однак ви без потреби лютували. Злість – великий гріх, такий, як гордість і зарозумілість. І Серафим підніс очі на свого господаря. Очі чисті, як зорі на небі. Господар хвилину мовчав. Що ж мав казати, коли добре знав, що його гаряча вдача завдавала не одну прикрість?

– Менше з тим. Тим часом ти подумай, чи не хотів би з дяками в крилосі співати. Маєш добрий голос та й на катехизмі розумієшся. Наш дяк і піддячий тобі раді будуть!

– А чому би ні? Піду, – відповів ангел.

(Продовження буде)

За легендою Марії Анни ГОЛОД

* * *

P.S. У минулому номері "Місіонаря" опубліковано оповідання "Біле ослятко". Її автором є Лінда Ж. Абель. Редакція просить вибачення за це упущення.

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№122

Головний редактор

о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Василь Зінько, ЧСВВ
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 29.04.99 р. Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 19

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1999.

ЗМІСТ

Слово редактора 129
Намір Апостольства молитви на травень .. 130
Намір Апостольства молитви на червень .. 132
"Слово життя" 133
Величають Пресвяту Богородицю 134
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Коли настає місяць травень 135
Чудотворна ікона Матері Божої Неустанної Помочі 136
Ольга Крак
Богу слава, Марії честь, людям мир 138
Ольга Крак
Новіціятська спільнота Сестер-Катехиток св. Анни 140
Монашe свято у м. Івано-Франківську 143
Нам пишуть 143
Два нові чернечі згромадження 144
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Реколекції в Північній Польщі 145
Ігор Скленар
Конференція про християнське мучеництво 147
Ігор Скленар
Вшанування єп. М. Чарнецького, ЧНІ 148
Місійна станиця в Казахстані 149
Надзвичайний духовний вечір 149
Орест Дзюбан
о. Климентій Сарницький, ЧСВВ – реформатор Василіянського Чину 150
Лідія Купчик
Терниста життєва дорога Неоніли Лиско .. 152
Відповіді на запитання про св. сповідь 153
Василь Жук
З вірою зносила тортури 155
Катря Гриневич
Господь і орачі 156
Марія Анна Голод
Ангел у наймах 157

На обкладинці: св. Іван Богослов
Робота і художнє оформлення Володимира Свідерського.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ЧАЙНВОРД «МАРІЯ»

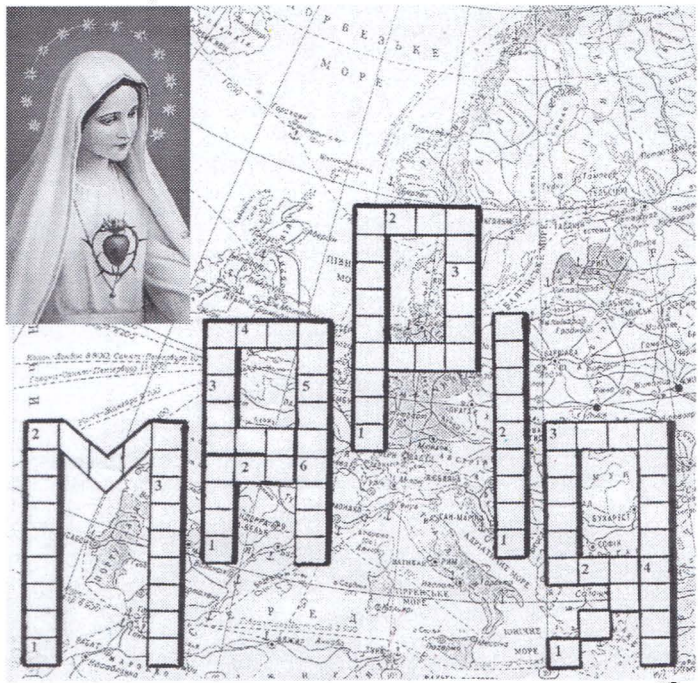

М. 1. Місце, де відбулася П'ята міжнародна проща Вервиці. 2. Молитва зі співом на честь Богородиці. 3. Місяць у році, присвячений Матері Божій.

А. 1. «Ти Бога ... нам зродила, ми прославляєм Тебе враз з ним». 2. Місто у Сумській області, де є чудотворна ікона Богородиці. 3. Ім'я матері Пречистої Діви Марії. 4. "... Господній благовістив Пречистій Діві Марії, і зачала Вона від Духа Святого". 5. Містечко у Франції, де об'явилась Божа Мати дівчині Бернадетті. 6. «Гора Ясна, де прекрасна ... сяє».

Р. 1. Автор книги «Об'явлення Серця Марії у Фатімі». 2. Один із засобів комунікації, де теж є релігійні програми. 3. «Бо Марія всіх приймає під небесний ...»

І. 1. Український поет, великий почитатель Пречистої Діви Марії. 2. Ім'я автора поеми «Марія».

Я. 1. Місце, де відбулася Третя міжнародна проща Вервиці. 2. «Прийми цей ..., о Мати благая, рукою Своєю хорони нас від зла». 3. Назва однієї із частин книги «Марія: земний шлях, труди і подвиги». 4. Ім'я хлопця, якому Богородиця з'являється у Меджугор'ї.

Склала *Леся ШТИКАЛО, м. Львів*

Відповіді на кросворд «Великодній», опублікований у №4 за 1999 рік:

По горизонталі: 1. Сакос. 3. Самарянин. 6. Новина. 7. Адонай. 11. «Вірую». 12. Пасія. 13. Типікон. 16. Ханаан. 19. Матвій. 20. Кесар. 21. Брат. 22. Вайя. 24. Альфа. 26. Четвер. 27. Авраам. 32. Галилея. 34. Гомін. 35. Кредо. 36. Кондак. 37. Аксіос. 38. Єлизавета. 39. Амінь.

По вертикалі: 1. Симонович. 2. Синедріон. 4. Розум. 5. Лазар. 8. Вівтар. 9. Гнів. 10. Біблія. 14. Назарей. 15. Варавва. 17. Земля. 18. Каяфа. 23. Кедрон. 25. Канада. 28. Магдалина. 29. Кифа. 30. Великдень. 31. Хітон. 33. Артос.

МОЛИТВА ПАПИ ІВАНА ПАВЛА II

НА ТРЕТІЙ РІК ПРИГОТУВАННЯ ДО ВЕЛИКОГО ЮВІЛЕЮ 2000-ліття (РІК БОГА ОТЦЯ)

(Закінчення. Початок у №4 за 1999р.)

Слава Тобі, Отче наш, слава на віки вічні!

Отче справедливий,
нехай великий Ювілей
стане сприятливою нагодою,
щоб усі католики наново збагнули
радість життя у слуханні Твого слова
і у повній відданості Твоїй волі;
нехай відчують цінність
братерського сопричастя
у спільному ламанні хліба
і у прославленні Тебе духовними піснями.

Слава Тобі, Отче наш, слава на віки вічні!

Премилосердний Отче,
нехай святий Ювілей стане
часом відкритості, спілкування й діалогу
з усіма віруючими в Христа
і з послідовниками інших релігій;
у Своїй безмежній любові
будь щедрим і многомилостивим для всіх.

Слава Тобі, Отче наш, слава на віки вічні!

Господи, Отче всемогутній,
вчини, щоб усі Твої діти глибоко відчули,
що на шляху, який веде до Тебе, —
кінцевої пристані кожної людини, —
їх супроводить всемилостива Богородиця,
взірець чистої любови, яку Ти вибрав
на Матір Христа і Церкви.

Слава Тобі, Отче наш, слава на віки вічні!

Тобі, Отче життя, Безпочатковому Началу,
найвищій Доброті та вічному Світлу,
з Сином, і Святим Духом,
належить честь і слава, хвала і подяка
на віки вічні. Амінь.